

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2023, č. j.: OAM-1314-36/PP-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Podle § 87e odst. 4 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta 35 dnů k vycestování z území České republiky.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval, že po provedeném dokazování bylo možné žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále posuzoval, zda je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Za tímto účelem si vyžádal opis z evidence Rejstříku trestů, z něž vyplynulo, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, sp. zn. 52 T 14/2015, odsouzen za spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) a d) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 10 let, k trestu propadnutí věci a trestu propadnutí nemovitých věcí.
3. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný konstatoval, že za závažné narušení veřejného pořádku nelze bez dalšího jednoznačně označit každé protiprávní jednání, které vede k pravomocnému odsouzení, a je třeba zabývat se závažností protiprávní činnosti a okolnostmi odsouzení. Z kopie rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, sp. zn. 52 T 14/2015, zjistil, že žalobce spáchal popsany čin tím, že neoprávněně vyrobil a prodal psychotropní látku, čin spáchal jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu, zároveň zastíral původ věci, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky, spáchal takový čin ve vztahu k věci pocházející ze zvlášť závažného zločinu a získal takovým činem pro sebe značný prospěch. Žalovaný dále konkrétně z uvedeného rozsudku citoval přesnou povahu činnosti žalobce, za niž byl odsouzen.
4. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce byl dne 9. 9. 2020 z výkonu trestu podmíněně propuštěn, a byla mu stanovena zkušební doba do 9. 9. 2027. Do uplynutí zkušební doby dle žalovaného existence aktuálního nebezpečí narušení pořádku stále trvá. Teprve po uplynutí zkušební doby, pokud v ní nedojde k porušení zákonů České republiky a odsouzený po tuto dobu vede řádný způsob života, může dojít k jeho osvědčení. Pokud ještě zkušební doba neuplynula, nelze hovořit o definitivním ukončení výkonu trestu.
5. Žalovaný dále zdůraznil, že u žalobce sice figuruje ve výpisu i opisu z Rejstříku trestů jen jeden záznam, avšak jedná se o opakovanou velmi závažnou úmyslnou činnost. V případě žalobce se navíc nejednalo o žádnou postranní roli, naopak dle soudu patřil v hierarchii obžalovaných mezi hlavní osoby. Podstatnou skutečností je také samotný charakter páchané trestné činnosti. Příprava drog je vysoce společensky nebezpečná a

opovržením hodná činnost. Konzumace těchto látek bezprostředně ohrožuje zdraví a život.

6. Dosavadní přístup žalobce k respektování povinností vyplývajících z právních předpisů České republiky podle žalovaného dává vzniknout důvodnému podezření, že by se žalobce mohl obdobně závažného jednání dopustit i do budoucna. Byť od spáchané trestné činnosti uplynulo téměř 9 let, nemůže být tato doba považována za řádné vedení života. Z velké části zahrnuje pobyt žalobce nejprve ve vazbě a poté ve výkonu trestu odnětí svobody, v němž byl v podstatě „donucen“ vést řádný život, což nelze akceptovat jako dobrovolné jednání. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že žalobci byl, s ohledem na jeho dosavadní trestnou činnost na území a jeho odsouzení, ke dni 2. 7. 2018 pravomocně zrušen trvalý pobyt, kterým disponoval s platností od 21. 7. 2004. Jelikož žalobce páchal na území trestnou činnost v době, ve které se již trvale integroval na území České republiky, musel si být vědom skutečnosti, že jeho jednání je v rozporu se společensko-právními normami. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce s ohledem na předchozí trestnou činnost i nadále představuje nebezpečí veřejnému pořádku.
7. S odkazem na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se žalovaný dále zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do osobního života žalobce. Připomněl přitom, že důsledkem vydávaného rozhodnutí je zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění vedoucí k povinnosti žalobce vycestovat z území České republiky. Žalovaný tak v rámci posouzení přiměřenosti poměřoval, zda nebezpečí, které žalobce pro bezpečnost České republiky může představovat, je důvodem dostatečně závažným, aby mu s ohledem na jeho rodinný a soukromý život nebylo umožněno pobývat na území.
8. S odkazem na spisový materiál žalovaný uvedl, že manželka žalobce, státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky, je několikrát soudně trestaná. Poprvé byla v roce 2000 odsouzena za úmyslný trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněného označení původu, toto odsouzení je však již zahazeno. Následně však byla odsouzena za stejnou trestnou činnost jako žalobce k odnětí svobody nepodmíněně na 8 let do věznice s dozorem, podmíněně propuštěna byla dne 8. 2. 2021 se zkušební dobou do 8. 1. 2027. Žalobce i jeho manželka se aktivně podíleli na výrobě drog a jejich distribuci, navíc působili ve zločinecké organizované skupině.
9. Dcera X, státní příslušnice České republiky, je dospělá žena, která letos dosáhne věku 20 let, dle potvrzení o studiu ze dne 3. 5. 2022 byla studentkou 4. ročníku Střední podnikatelské školy v Liberci, a tudíž je vysoce pravděpodobné, že studium střední školy již v roce 2022 ukončila maturitní zkouškou. Z jejího výsledku vyplynulo, že si o letních prázdninách přivydělávala na brigádách, dá se tedy konstatovat, že dcera žalobce je dospělá a samostatná a je schopna se o sebe sama postarat. Syn X dne 3. 6. 2023 dosáhne věku zletilosti. Navštěvuje Střední školu průmyslovou v Liberci a na území České republiky disponuje povolením k trvalému pobytu. Žalovaný konstatoval, že ani syn žalobce není plně závislý na přítomnosti rodičů. Obě děti mají možnost v případě zájmu následovat své rodiče do země původu. V rámci správního řízení o žádosti žalobce bylo navíc zjištěno, že o děti se po dobu trvání vazby žalobce a jeho manželky a jejich trestů odnětí svobody starala babička paní X, narozená X, která s nimi žije dosud a která na území České republiky disponuje povolením k trvalému pobytu. Na území

České republiky se tedy o děti žalobce v případě potřeby může i nadále starat jejich babička, s ohledem na věk obou dětí to však již není nezbytné.

10. Dle žalovaného lze rovněž konstatovat, že rodina žalobce je dostatečně materiálně zajištěna. Žalobce se svou rodinou žije ve vlastní nemovitosti, ve které se nachází celkem pět bytů a dále k této nemovitosti náleží bar, garáž a obchod s domácími potřebami. Kromě jednoho bytu, ve kterém žalobce s rodinou bydlí, se zbytek prostor pronajímá, obchod s domácími potřebami v přízemí domu provozuje tchyně žalobce. Celkové náklady jsou hrazeny z pronájmů, přičemž tyto náklady hradí tchyně žalobce.
11. Situace, kdy jsou oba rodiče odsouzeni k trestu odnětí svobody a zbaveni pobytových oprávnění, je ve vztahu k jejich dětem sice politováníhodná, žalobce a jeho manželka se však do takové situace dostali vlastní vinou.
12. Dle názoru žalovaného rovněž neexistuje žádná vážnější překážka pro to, aby se žalobce opět integroval v prostředí svého domovského státu, kde nadto disponuje jistým zázemím. Má zde nemovitost a část rodiny. Žalobce je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý. Jeho věk a zdravotní stav tedy nejsou omezujícím kritériem pro získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti v zemi původu. Žalovaný dále uvedl, že ani sám žalobce žádné informace o nemožnosti vycestování v průběhu správního řízení neuvedl. Zdůraznil zároveň, že napadeným rozhodnutím, na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění, není žalobci stanovena doba, po kterou se mu zakazuje na území České republiky pobývat. Jakmile bude jeho odsouzení zhlazeno, může v zemi původu požádat o vydání oprávnění k pobytu na území České republiky. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, doplnil, že zásahem do soukromého života žalobce by mohl být toliko dlouhodobý zákaz pobytu na území.

II. Žaloba

13. Žalobce v podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění správních rozhodnutí obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostatečně posoudil odvolací námitku týkající se závažného narušení veřejného pořádku. Správní orgány podle žalobce tento pojem nesprávně interpretovaly. Pro podporu své argumentace žalobce citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, sp. zn. 5 As 51/2009, který se zabývá posouzením aplikace a interpretace pojmu veřejného pořádku správními orgány.
14. Žalobce dále odkazoval na směrnici Evropského Parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004, č. 2004/38/ES, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“), a judikaturu Evropského soudního dvora (nyní Soudní dvůr Evropské unie). Pobytová směrnice přiznala členským státům Evropské unie právo výhrady veřejného pořádku. Dle čl. 27 odst. 2 směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí

představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V této souvislosti žalobce zmiňoval rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 28. 10. 1975, Rutili, C-36/75, rozsudek ze dne 27. 10. 1977, Bouchereau, C-30/77, rozsudek ze dne 19. 1. 1999, Calfa, C-348/96, rozsudek ze dne 29. 4. 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, rozsudek ze dne 31. 1. 2006, Komise v. Španělsko, C-503/03, a rozsudek ze dne 27. 4. 2006, Komise v. Německo, C-441/02. Správní orgány musí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Pokud tak neučiní, zatěžují své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

15. Podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se nadto musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Presumuje se tak intenzivnější zásah než pouhé narušení veřejného pořádku předpokládaný směrnicí. Usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, došlo k závazné interpretaci tohoto neurčitého právního pojmu. Nejvyšší správní soud konkrétně konstatoval, že je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale je nutné přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Z toho důvodu je nezbytné dané ustanovení aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tj. s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby v zemi původu.
16. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, sp. zn. 3 As 21/2011, podle nějž ne každé odsouzení pro jakýkoli trestný čin bez dalšího vede k závěru, že žadateli bude zamítnuta žádost o trvalý pobyt či že bude vyhoštěn. Žalobce v tomto kontextu zdůraznil, že k páčání trestné činnosti došlo před 9 lety, v současné době je žalobce již dva a půl roku na svobodě, stará se o rodinu, vypomáhá v obchodu spolu s manželkou a živí se legálním způsobem.
17. Podle žalobce správní orgány zcela pominuly posuzování dopadu rozhodnutí do života jeho manželky, a především obou jeho dětí, ač právě posouzení dopadu do jejich života by dle současné aktuální judikatury mělo tvořit středobod celého rozhodnutí. I z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, má zde manželku a dvě děti. Bez pomoci žalobce by zde děti zůstaly samy, neboť manželce bylo povoleno k pobytu také zamítnuto. Žalobce žije na území České republiky již dlouhou řadu let, trvalým pobytem disponoval od roku 2004. Ve Vietnamu již žalobce žádné zázemí nemá a nemá se ani kam vrátit. Zamítnutí žádosti by mělo fatální dopad do psychiky dětí. Vše výše uvedené prokazuje, že zamítnutím žádosti byl nepřiměřeným způsobem zasažen soukromý a rodinný život celé rodiny. Napadené rozhodnutí je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a s článkem 3 odst. 1 a článkem 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť se snaží děti oddělit od vlastního otce.

18. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což správní orgány nikterak nereflektovaly. Žalobce v tomto kontextu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, podle něhož ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění nenabízí. Žalobce dále zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, podle kterého je výklad pojmu nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití citovaných kritérií stanovených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, nikoliv předmětem volného správního uvážení.
19. Ze všech uvedených důvodů žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí a náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

20. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, zopakoval přitom svou argumentaci užitou v napadeném rozhodnutí. Opětovně se podrobně zabýval trestní minulostí žalobce i jeho manželky. Plně odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 7 Azs 110/2022-26, a ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Azs 114/2020-31, neboť se zabývaly skutkově stejnou situací, a sice zamítnutím žádosti cizince o přechodný pobyt, který společně se svými příbuznými, přáteli, či dokonce manželkou spáchal závažnou drogovou trestnou činnost velkého rozsahu v rámci organizované skupiny. Žalovaný připomněl, že se žalobce i jeho manželka aktivně podíleli na výrobě drog a jejich distribuci, navíc působili ve zločinecké organizované skupině. Celkově se přitom jednalo o výrobu nejméně 58 kilogramů drogy metamfetamin (pervitin). Žalovaný k tomuto dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 12. 2022, č. j. 108 A 6/2022-53, který pojednává o negativních účincích pervitinu i trestněprávní rovině jeho distribuce.
21. Žalovaný rovněž připomněl, že se žalobce již dva a půl roku nachází na svobodě, ovšem na území České republiky pobýval od podmíněčného propuštění z vězení, kdy mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 8. 10. 2020, nelegálně, a to až do podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu dne 26. 1. 2022. Svým jednáním tedy pokračoval v narušování veřejného pořádku, byť ne tak závažným způsobem jako předtím. Podle žalovaného i tato skutečnost poukazuje na jeho celkový přezíravý postoj k právnímu řádu České republiky.
22. Žalovaný dále shrnul, že žalobce ve správním řízení netvrdil žádné specifické a konkrétní okolnosti vztahující se k jeho rodinnému životu, ani dále nerozvedl, jak jsou jeho manželka a děti závislé na jeho pobytu na území. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 367/2018 a sp. zn. 3 Azs 211/2022 konstatoval, že vzhledem k absenci dalších tvrzení ze strany žalobce, neměl povinnost rodinný život žalobce dále zkoumat. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu pak uzavřel, že žádné z práv zakotvených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizinců na pobyt na území České republiky.

23. Dle žalovaného žalobce i nadále představuje aktuální ohrožení veřejného pořádku. Je tomu tak kvůli jeho trestné minulosti v organizované skupině, kde působil společně s manželkou a kde páchali drogovou kriminalitu více než závažného rozsahu. Jeho věci pak nepřispívá ani jeho následný patnácti měsíční nelegální pobyt na území České republiky. Dle názoru žalovaného tak v případě žalobce nejsou dány žádné okolnosti svědčící o významné míře ujistění, že podobné jednání u něho do budoucna již nehrozí.

IV. Zjištění ze správního spisu

24. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 26. 1. 2022 podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. V tiskopisu žádosti vyplnil, že se považuje za rodinného příslušníka X, narozené X, státní příslušnice České republiky, jejímž je rodičem. Jako doklad potvrzující, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU, byl při podání žádosti předložen originál jejího rodného listu. Žalobce dále na výzvu doložil potvrzení o studiu dcery ze dne 3. 5. 2022 prokazující její nezaopatřenost a dále sdělení, dle kterého se žalobce o dceru stará, pravidelně se zajímá o její prospěch, pomáhá jí s učením a vyživuje ji. Žalobce zároveň navrhl provedení svého výslechu a výslechu své dcery.
25. Provedením pobytové kontroly bylo zjištěno, že žalobce žije ve vlastní nemovitosti, ve které se nachází celkem pět bytů. Žalobce žije v bytě o dispozici 4 + 1 s manželkou X, dcerou X, synem X a tchyní X.
26. Z opisu z evidence Rejstříku trestů žalovaný zjistil, že byl žalobce rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, č. j. 52 T 14/2015, odsouzen za spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) a d) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 10 let, k trestu propadnutí věci a trestu propadnutí nemovitých věcí. Kopii tohoto rozsudku si žalovaný vyžádal a vložil do spisového materiálu.
27. Za účelem ověření poskytování skutečné péče dceři žalobce a za účelem zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalovaný přistoupil k provedení důkazu výsledkem dcery žalobce a její matky, tj. manželky žalobce. Z provedených výsledků vyplynulo, že žalobce pobývá společně s manželkou a dvěma dětmi ve vlastním domě, konkrétně v jednom z pěti bytů, které se v domě nacházejí, zbytek pronajímají. Jejich dcera studuje čtvrtý Obchodní akademie v Liberci, na letních prázdninách si přivydělávala na brigádách a má přítele, který již pracuje. Syn dosáhne věku zletilosti 3. 6. 2023, navštěvuje Střední školu průmyslovou v Liberci a na území České republiky disponuje povolením k trvalému pobytu. Žalobce i jeho manželka jsou zaměstnaní jako prodavači, dceři pravidelně v hotovosti přispívají. Dětem pomáhají s matematikou a starají se o domácnost. Společným zájmem je vaření. O domácnost se v době jejich pobytu ve vězení starala matka žalobcovy manželky, která je i materiálně zajišťovala. Žalobce i jeho manželka jsou u jeho tchyně

zaměstnání, za což jim měsíčně v hotovosti vyplácí každému 10 000 Kč. Žalobce ve Vietnamu vlastní rodinný dům, který dostal darem od svých rodičů. V zemi původu pobývá jeho starší sestra. Žalobcova manželka žádné vazby v zemi původu nemá.

28. Žalovaný dále do spisu opatřil rozhodnutí ze dne 28. 3. 2018, č. j. OAM-3126-12/ZR-2017, kterým byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a zároveň mu byla uložena lhůta k vycestování ze země v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

V. Posouzení věci krajským soudem

29. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
30. Ve věci proběhlo dne 30. 5. 2023 ústní jednání z něhož se žalovaný omluvil. Žalobce setrval na své právní argumentaci, kterou podpořil odkazem na nedávný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2023, č. j. 5 A 51/2021-45.
31. V první řadě se soud musel vypořádat s námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, musí být nepřezkoumatelnost rozhodnutí vykládána jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, jelikož nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. To neplatí pro případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně nereaguje na všechny aspekty vznesené námitky. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela reagovat. Ve zde přezkoumávané věci soud námitkám nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil. Má za to, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné.
32. Předně uvádí, že námitka, podle níž žalovaný nedostatečně posoudil odvolací námitku týkající se závažného narušení veřejného pořádku není důvodná, neboť ve věci bylo vydáno pouze jedno rozhodnutí, proti němuž nebylo odvolání přípustné a žalobce jej ostatně ani nepodal. Nebylo-li podáno odvolání, nebylo ani možné, aby žalovaný odvolací námitku nevypořádal.
33. Pokud žalobce tvrdil, že žalovaný nezdůvodnil, v čem konkrétně spatřuje existenci ohrožení veřejného pořádku, pak soud odkazuje na str. 5-9 napadeného rozhodnutí, na nichž žalovaný velmi obsáhle popsal, v čem spatřuje zájem na ochraně České republiky před povolováním pobytu cizincům, kteří porušují právní normy tohoto státu. Konkrétně se věnoval způsobu a závažnosti spáchání trestné činnosti a konstatoval, že v případě žalobce se nejednalo o jednorázový exces, když se trestního jednání dopouštěl opakovaně, jako člen organizované skupiny s cílem dosažení

finančního zisku. Žalovaný rovněž hodnotil případnou možnost nápravy po propuštění žalobce z výkonu trestu. Z napadeného rozhodnutí tedy jednoznačně vyplývá, že žalovaný svůj právní názor řádně odůvodnil a vysvětlil, proč žalobce představuje aktuální a důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek. V tomto bodě tedy soud nepovažuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

34. Napadené rozhodnutí soud nepovažuje za nepřezkoumatelné ani z důvodu, že by žalovaný dostatečně neposoudil přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho dětí. Žalovaný se touto problematikou zcela vyčerpávajícím způsobem zabýval na str. 9-12 napadeného rozhodnutí. Není tedy pravdou, že by toto posuzování zcela pominul. Naopak, v intencích naznačených žalobcem citovanou judikaturou, tato argumentace tvořila středobod celého rozhodnutí.
35. V dalších žalobních bodech žalobce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudního dvora tvrdil, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. S tímto tvrzením se soud bez dalšího ztotožňuje, zdůrazňuje však, že žalovaný v napadeném rozhodnutí poměrně obsáhle zdůvodnil, proč by další pobyt žalobce na území závažné narušení veřejného pořádku České republiky představoval.
36. Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010 - 151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, přičemž konstatoval, že *„při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“*
37. Pojem „veřejný pořádek“ je tedy nutno chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Byť v citovaném usnesení se rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, považuje zdejší soud jeho závěry za přiměřeně použitelné i v posuzované věci, samozřejmě při zohlednění smyslu a účelu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgány v této věci postupovaly a který je ovšem právě jedním z ustanovení přímo transponujících do českého právního řádu čl. 27 odst. 2 směrnice. Musí být tedy dle zásady eurokonformního výkladu vnitrostátního práva interpretován v souladu s textem i účelem daného ustanovení směrnice představujícího kodifikaci předchozí judikatury Soudního dvora k dané otázce. Uvedené ustanovení směrnice přitom uvádí: *Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro*

trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.“

38. Žalovaný postupoval zcela v intencích čl. 27 bodu 2 pobytové směrnice a žalobcem nastíněné judikatury, když mimo jiné podrobně popsal povahu trestné činnosti páchané žalobcem a jeho manželkou. Konkrétně totiž uvedl, že se oba manželé spolu s dalšími vietnamskými spolupachateli v únoru roku 2014 podíleli na výrobě nejméně 3 450 gramů psychotropní látky metamfetamin. Žalobce se svou manželkou k její výrobě zajistili 15 kg léků Cirrus obsahující účinnou látku pseudoefedrin. V dubnu a květnu 2014 se žalobce podílel na výrobě dalších 14 625 gramů metamfetaminu, kdy zajistil následný prodej nezjištěného množství pervitinu dosud neustanoveným osobám a jeho celkový podíl na zisku činil 225 000 Kč. Pro další výrobu 6 750 gramů metamfetaminu v červenci 2014 zajistil se svou manželkou 30 kg léků Cirrus, za což vyinkasovali dohromady 80 000 Kč. V říjnu 2014 pak oba zajistili dalších 30 kg léků Cirrus k výrobě 6 750 gramů metamfetaminu, kdy žalobce zajistil následný prodej nejméně 2 000 gramů pervitinu dosud neustanovené osobě polské národnosti a další nezjištěnou část pervitinu osobě vietnamské národnosti. Ve stejném měsíci se pomocnými pracemi podílel na výrobě dalších 8 000 gramů metamfetaminu, jehož část byla během přepravy dne 28. 11. 2014 nalezena policií během provedené kontroly osobního automobilu. V prosinci 2014 pak bylo vyrobeno dalších nejméně 18 600 gramů metamfetaminu, když žalobce s manželkou pro tento účel zajistili přes 84 kg léků Cirrus a poté žalobce sám odkoupil 1 000 gramů již vyrobeného pervitinu. V úmyslu zastřít původ nabytých peněžních prostředků a příjmů z trestné činnosti pak v době nejméně od února 2014 do dubna 2015, kdy byl žalobce zadržen policií, vkládal se svou manželkou trestnou činností získané peněžní prostředky v hotovosti na bankovní účet, z něhož pak byly hrazeny hypoteční úvěr a další pravidelné platby, a to v celkové výši 991 655 Kč.
39. V následných pasážích odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný výstižně popsal míru společenské škodlivosti nelegální drogové činnosti a její dopady na veřejnost. Zároveň zdůraznil, že se v případě žalobce jednalo o úmyslné jednání v rámci organizované skupiny. Žalobcova role v této skupině přitom byla jednou z hlavních. Žalovaný vysvětlil, že i když byla trestná činnost žalobcem spáchána již před několika lety, nelze opomenout její závažnost, o které mimo jiné svědčí délka vyměřeného trestu odnětí svobody. Zároveň uvedl, že byl žalobce podmíněně propuštěn ke konci roku 2020, nicméně v době rozhodování o předmětné žádosti neuplynula doba dostatečně dlouhá na to, aby mohlo být na žadatele pohlíženo, jako by nebyl odsouzen, tj. zatím nedošlo k zahlázení tohoto odsouzení. Problematice zahlázení odsouzení se žalovaný věnoval poměrně obsáhle na str. 7 napadeného rozhodnutí. S ohledem na stanovení zkušební doby v trvání 7 let měl žalovaný za to, že si původní jednání žalobce, kterým došlo k narušení veřejného pořádku, pro účely vydání povolení k přechodnému pobytu zachovává stále svou aktuálnost. Prozatím tedy nedošlo ve významné míře k ujištění, že již závadové chování nehrozí. Podle žalovaného je rovněž důležité, že od spáchané trestné činnosti sice uplynulo téměř 9 let, během nichž se žalobce zřejmě nedopustil jiné trestné činnosti, z velké části však tato doba zahrnuje pobyt žalobce nejprve ve

vazbě a poté ve výkonu trestu odnětí svobody, v němž byl v podstatě donucen vést řádný život.

40. Pokud pak žalobce tvrdil, že již dva a půl roku je na svobodě a aktuálnost narušení veřejného pořádku je nulová, souhlasí soud s žalovaným, že se nemohl bez dalšího spokojit s tím, že byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Uplatnění institutu podmíněného propuštění totiž samo o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání žalobce, nezaručuje, že se skutečně napravil, a to i s ohledem na povahu protiprávního jednání, kterého se dopustil, a roli, kterou při tom zastával. Je to právě až zkušební doba, stanovená soudem, která může poskytnout dostatek času k prokázání, že se žalobce opravdu napravil (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, a ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Azs 114/2020-31). Soud přitom znovu zdůrazňuje, že žalobce trestnou činnost páchal v organizované skupině, do níž byli zapojeni další členové jeho komunity včetně jeho manželky. K tomuto soud doplňuje, že k obdobným závěrům ve skutkové obdobné věci dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne ze dne 14. 9. 2022, č. j. 7 Azs 110/2022-26.
41. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, „aby správní orgán mohl učinit závěr, že nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, již nehrozí, musela by v době, kdy je žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, existovat velmi vysoká pravděpodobnost, že se nedopustí podobného jednání, za jaké byl odsouzen, a že i v jiných ohledech nebude představovat jeho pobyt na území ČR nebezpečí pro veřejný pořádek. Poté, co žalovaný (správně žalobce - pozn. soudu) svoji důvěryhodnost zásadním způsobem zpochybnil spácháním trestného činu významné závažnosti, je spravedlivé po něm vyžadovat významnou míru ujištění, že podobné jednání u něho pro futuro již nehrozí. Tato pravděpodobnost by měla výrazně přesahovat míru 'trestněprávní naděje' na polepšení, jež mohla být důvodem pro žalobcovu podmíněně propuštění“ (důraz přidán). V případě žalobce nejsou dány žádné okolnosti svědčící o významné míře ujištění, že podobné jednání u něho do budoucna již nehrozí. Naopak, na základě okolností spáchání trestné činnosti, stejně jako délky zkušební doby, je krajský soud ve shodě s žalovaným toho názoru, že žalobce nadále představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. Odkazoval-li žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2023, č. j. 5 A 51/2021-45, je třeba zdůraznit, že skutkové okolnosti případu řešeného Městským soudem v Praze nebyly srovnatelné, každý případ je nutné posuzovat individuálně.
42. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce o nedostatečném posouzení rodinných vazeb žalobce. Žalovaný na několika stranách napadeného rozhodnutí velmi podrobně popsal žalobcovu rodinnou i majetkovou situaci, kladl důraz na děti žalobce, jejich věk, studium i případné zabezpečení v případě, že žalobce opustí území České republiky. S odkazem na spisový materiál přitom dospěl k závěru, že děti žalobce jsou téměř samostatné, a i kdyby tomu tak nebylo, postará se o ně jejich babička. Ta se o ně ostatně starala po celou dobu výkonu trestu žalobce a jeho manželky. Rodina nadto vlastní nemovitost, v níž bydlí a částečně ji pronajímá, z čehož má dostatečné příjmy. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy jednoznačně patrné, že žalovaný pečlivě posoudil existenci současného společného soužití žalobce, jeho manželky a jejich dětí a

zhodnotil i aktuální finanční situaci rodiny, která je i přes dlouhodobý výkon trestu odnětí svobody obou rodičů uspokojivá. Samotný pobytový status žalobce již pozbyl předchozím rozhodnutím o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Návrat žalobce do země původu bude znamenat intenzivní zásah do rodinného života vzhledem k délce pobytu v České republice a vazbám, které si rodinní příslušníci vytvořili. Žalobce je nicméně v produktivní věku a nebylo prokázáno, že by jeho zdravotní stav byl špatný. Žalovaný posuzoval závažnost protiprávního činu, kterého se žalobce dopustil, s intenzivním vlivem na jeho život, a dospěl k závěru, že nelze zamítnutí žádosti o přechodný pobyt považovat za neadekvátní. Uvedl, že si žalobce musel být vědom možného důsledku na jeho život v České republice, když páchal trestnou činnost. Připomenul, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu může obvykle pouze dlouhodobý zákaz pobytu dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince.

43. Krajský soud s tímto posouzením žalovaného souhlasí a nemá k němu, co dalšího dodat. Žalovaný uvedl své úvahy v dostatečné míře, jsou odůvodněné, logické a přezkoumatelné. Vzal v úvahu všechny rozhodné skutečnosti a pečlivě je porovnal s porušením veřejného pořádku, kterého se žalobce dopustil. Žalovaný postupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, kde kasační soud uvedl, že přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku; čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince.
44. Soud je tedy s ohledem na shora uvedené toho názoru, že byl žalovaným v souladu s § 3 správního řádu náležitě zjištěn stav věci týkající se soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný vzal v úvahu všechny relevantní okolnosti daného případu a přihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, vytvořil si ucelený obraz o rodinných vazbách žalobce a nijak nezpochybňoval, že vydání napadeného rozhodnutí bude mít dopad do jeho rodinného života. Postupoval tedy přesně tak, jak žalobce v žalobě požadoval. Při hodnocení daného případu však dospěl k závěru, že zájem na ochraně společnosti před hrozbou páčání závažné trestné činnosti spojené s drogovou problematikou převažuje nad individuálními zájmy žalobce. S tímto závěrem se plně ztotožňuje i soud.
45. Pokud pak žalobce tvrdil, že ve Vietnamu již žádné zázemí nemá a nemá se ani kam vrátit, soud konstatuje, že tato skutečnost je v rozporu se zjištěními obsaženými ve správním spise. Podle výpovědi manželky má žalobce v zemi původu sestru a vlastní zde rovněž nemovitost. Návratu žalobce do země původu by tak nemělo nic bránit.

VI. Závěr a náklady řízení

46. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný

úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

48. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den.

Zmeškání

lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 30. květen 2023

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu